

INSTYTUT
STUDIÓW
PODATKOWYCH
MODZELEWSKI I WSPÓLNICY

TYGODNIOWY PRZEGLĄD INFORMACJI PODATKOWYCH

Od dnia 4 maja 2018 r. do dnia 10 maja 2018 r.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy Sp. z o.o.

ul. Kaleńska 8, 04-367 Warszawa

ZMIANY W PRAWIE PODATKOWYM

1) Aktualności

Punkt Informacji dla Przedsiębiorcy – nowa ustawa o CEIDG i PIP

Nowa ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy zmienia nazwę pojedynczego punktu kontaktowego na Punkt Informacji dla Przedsiębiorcy. Jednocześnie poszerzono zakres świadczonych usług przez PIP.

W dniu 30 kwietnia 2018 r. weszła w życie ustawa z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy. Nowa ustawa w zakresie CEIDG i Punktu Informacji dla Przedsiębiorcy (PIP) jest konsekwencją uchylecia ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i zastąpienia jej w zakresie wyłączającym przedmiotowe uregulowania – ustawą z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców. Przepisy dotyczące PIP zastępują dotychczasowe przepisy rozdziału 2a ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, stanowiące transpozycję do polskiego systemu prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/123/WE z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym, w zakresie budowy i funkcjonowania pojedynczego punktu kontaktowego. Ustawa z dnia 6 marca 2018 r. zmienia nazwę pojedynczego punktu kontaktowego na Punkt Informacji dla Przedsiębiorcy. Zmiana podyktowana jest dotychczas poczynionymi obserwacjami, z których wynika, że brak wskazania w nazwie głównej roli pojedynczego punktu kontaktowego przyczyniał się do ograniczenia jego rozpoznawalności wśród przedsiębiorców.

Wprowadzone zmiany mają m.in. na celu poszerzenie zakresu świadczonych usług przez PIP, w tym w szczególności umożliwienia składania za pośrednictwem Punktu wniosków, oświadczeń lub notyfikacji w sprawach związanych z podejmowaniem, wykonywaniem i zakończeniem działalności gospodarczej, uznawaniem kwalifikacji zawodowych, świadczeniem usług transgranicznych oraz wydaniem europejskiej legitymacji zawodowej, w tym również wniosków do CEIDG, umożliwienie za pośrednictwem strony internetowej PIP dokonania

opłat w formie elektronicznej za realizację procedur administracyjnych, usprawnienie procesów związanych z udzielaniem informacji na wniosek przedsiębiorcy na podstawie danych i informacji zgromadzonych w bazach wiedzy. Punkt umożliwi zgodnie z art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. wysłanie drogą elektroniczną wniosku i uzyskanie zaświadczenia o niezaleganiu:

1. w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne,
2. Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych;
3. z realizacją ciążących na przedsiębiorcy zobowiązań podatkowych.

Zaznaczyć jednak należy, że punkt nie prowadzi doradztwa w indywidualnych sprawach.

2) Zdaniem eksperta

Skutki podatkowe zwrotu przez byłego pracownika składek zapłaconych przez pracodawcę

Zwróconą płatnikowi równowartość zapłaconych za płatnika zaległych składek ZUS były pracownik może odliczyć od swojego dochodu w zeznaniu podatkowym składanym za rok, w którym zwrot ten nastąpił. Odliczenie to może być dokonane pod warunkiem, że zwrócona kwota nie została uprzednio potrącona przez płatnika. Dokonany zwrot nienależnie otrzymanego świadczenia nie rodzi obowiązku korekty informacji PIT-11 i deklaracji PIT-4R.

Zwrot zaległych składek ZUS, które uprzednio powinny zostać potrącone z wynagrodzenia pracownika, należy uznać za zwrot nienależnie pobranych świadczeń. W związku z tym, że w przypadku byłego pracownika płatnik nie może uwzględnić dokonanego zwrotu nienależnie otrzymanego świadczenia, należy wskazać na art. 26 ust. 1 pkt 5 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, zgodnie z którym podstawę obliczenia podatku, z zastrzeżeniem art. 29-30c, art. 30e i art. 30f, stanowi dochód ustalony zgodnie z art. 9, art. 24 ust. 1, 2, 3b-3e, 4-4e i 6 lub art. 24b ust. 1 i 2, lub art. 25, po odliczeniu kwot dokonanych w roku podatkowym zwrotów nienależnie pobranych świadczeń, które uprzednio zwiększyły dochód podlegający opodatkowaniu, w kwo-

Andrzej Łukiańczuk

Doradca podatkowy nr wpisu: 10266

Kierownik zespołu cen transferowych. Zajmuje się przede wszystkim problematyką cen transferowych oraz zagadnieniami związanymi z podatkami dochodowymi, w tym sposobami legalnej optymalizacji podatkowej w ramach restrukturyzacji podmiotów gospodarczych, a także prawem bilansowym. Wieloletni pracownik Departamentu Rachunkowości i Podatków jednego z największych podmiotów gospodarczych w Polsce. Ekonomista, swoje kwalifikacje podnosił studiując na Podyplomowym Studium Podatkowym oraz Podyplomowym Studium Rachunkowości Finansowej i Zarządczej w Szkole Głównej Handlowej. Jest także absolwentem Studium Doradców i Ekspertów Podatkowych organizowanym przez ISP. Współautor

Komentarza do ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, Restrukturyzacji spółek kapitałowych, autor publikacji w Gazecie Prawnej, a także BISP.

tach uwzględniających pobrany podatek dochodowy, jeżeli zwroty te nie zostały potrącone przez płatnika.

Taki pogląd wyrażają organy podatkowe. Między innymi Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi w interpretacji indywidualnej z dnia 9 maja 2012 r., nr IPT-PB1/415-70/12-4/ASZ stwierdził, że: „ (...) W sytuacji, gdy pracodawca otrzyma od pracownika zwrot części wynagrodzenia, które powinno być w latach 2008-2010 przekazane do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako składka na ubezpieczenie społeczne, wówczas Wnioskodawca winien traktować ten zwrot jako zwrot nienależnie pobranych świadczeń (...)”. Powyższe ma także zastosowanie do przypadku osiągnięcia przychodów w

źródle przychodów działalność wykonywana osobiście, w tym art. 13 pkt 9 ustawy z dnia 26 lipca 1992 r.

Oznacza to, że zwróconą płatnikowi równowartość zapłaconych za płatnika zaległych składek ZUS były pracownik może odliczyć od swojego dochodu w zeznaniu podatkowym składanym za rok, w którym zwrot ten nastąpił. Odliczenie to może być dokonane pod warunkiem, że zwrócona kwota nie została uprzednio potrącona przez płatnika. Dokonany zwrot nienależnie otrzymanego świadczenia nie rodzi obowiązku korekty informacji PIT-11 i deklaracji PIT-4R.

Andrzej Łukiańczuk
Doradca podatkowy

NAJNOWSZE ORZECZNICTWO I INTERPRETACJE PODATKOWE

1. Wyroki sądów administracyjnych

Prawo do odliczenia podatku naliczonego z faktur wystawionych przez dostawcę, który nie dopełnił obowiązku rejestracji w charakterze podatnika VAT

Spór dotyczący prawa do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony w sytuacji, gdy dostawca rozliczanych miesięcznie i dokumentowanych fakturami VAT usług informatycznych, pomimo posłużenia się w umowie z nabywcą numerem REGON, okazał się podmiotem

niezarejestrowanym w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, został rozstrzygnięty prawomocnym wyrokiem NSA z dnia 7 marca 2018r. (I FSK 769/16), w którym sąd oddalił skargę kasacyjną MF.

Zdaniem MF, wyrażonym w interpretacji indywidualnej z dnia 13 marca 2015 r., podatnik nie miał prawa do odliczenia, gdyż powinien był wiedzieć, że nabywa usługi od podmiotu nieuprawnionego do wystawiania faktur VAT. Podatnik natomiast przyjął, że nie było przeszkód, by mógł zrealizować swoje uprawnienia w tym zakresie, bowiem faktury dokumentowały rzeczywiste świadczenia, zawierały informacje wymagane przez

art. 106e ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej określanej jako: „ustawa”), a w szczególności pozwalały na ustalenie tożsamości ich wystawcy, pomimo braku stosownej rejestracji jako podatnika VAT.

Również WSA w Lublinie, który wyrokiem z dnia 8 stycznia 2016 r. (I SA/Lu 775/15) uchylił zaskarżoną przez podatnika interpretację, odwołując się do stanowiska TSUE wyrażonego w sprawach: C-438/09, C-33/13, C-80/11 i C-142/11, C-277/14, wskazał, że brak rejestracji w przypadku rzeczywistego wykonawcy usług i wystawcy faktur, jak też niewywiązywanie się przez niego z obowiązku deklarowania i płacenia należnego podatku VAT, same w sobie nie pozbawiają nabywcy tych fakturowanych usług prawa do odliczenia. Stwierdził zarazem, że okoliczność, iż podatnik prowadzi współpracę gospodarczą z kontrahentem niezarejestrowanym dla celów podatku od towarów i usług, nie jest równoznaczna z oszustwem podatkowym czy nadużyciem prawa, wykluczającym prawo do odliczenia kwot podatku naliczonego, jeżeli w ramach tej współpracy realizowane są rzeczywiście czynności opodatkowane, a podatnik płaci w cenie kontrahentowi również podatek należny z punktu widzenia tego kontrahenta. WSA wskazał ponadto, że art. 15 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy, definiując podatnika podatku od towarów i usług, nie nawiązuje do formalnych wymogów rejestracyjnych, o których mowa w dalszych przepisach tej ustawy.

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości przez MF, NSA jednak ocenił, że skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż Sąd I instancji prawidłowo uchylił zaskarżoną interpretację, jako wydaną z naruszeniem art. 86 ust. 1 ustawy.

NSA zgodził się z Sądem I instancji, że warunki formalne nie mogą stać na przeszkodzie realizacji prawa do odliczenia. Trybunał wielokrotnie bowiem podkreślał, iż ewentualne uchybienie przez dostawcę towarów obowiązkowi zgłoszenia rozpoczęcia działalności podlegającej opodatkowaniu nie może podważać prawa do odliczenia podatku przysługującego odbiorcy dostarczonych towarów w zakresie naliczonego podatku od towarów i usług. W związku z tym NSA w ślad za TSUE orzekł, iż odbiorcy przysługuje prawo do odliczenia, nawet jeżeli dostawca jest podatnikiem, który nie został zarejestrowany dla celów podatku VAT, o ile faktury dotyczące dostarczonych towarów zawierają wszystkie informacje wymagane przez art. 22 ust. 3 lit. b) Szóstej dyrektywy, a zwłaszcza konieczne do ustalenia tożsamości osoby, która wystawiła faktury oraz rodzaju tych

towarów (zob. wyroki TSUE: z 22 października 2015 r. w sprawie C-277/14, PPUH Stehcemp sp.j. Florian Stefanek, Janina Stefanek, Jarosław Stefanek; z 6 września 2012 r. w sprawie C-324/11, Tóth; z 22 grudnia 2010 r., w sprawie C-438/09, Dankowski).

NSA odwołał się ponadto do orzecznictwa TSUE wypracowanego jeszcze pod rządami Szóstej dyrektywy, lecz zachowującego aktualność na tle obecnie obowiązujących regulacji unijnych (w tym w szczególności do wyroków w sprawach Optigen, C-354/03, C-355/03 i C-484/03; Kittel i Recolta Recycling, C-439/04 i C-440/04; a także Mahagében i Dávid, C-80/11 i C-142/11), z którego wynika, że jeżeli materialne i formalne przesłanki powstania prawa do odliczenia zostały spełnione, niezgodne z zasadami funkcjonowania prawa do odliczenia przewidzianymi przez tę dyrektywę jest sankcjonowanie odmową możliwości skorzystania z tego prawa podatnika, który nie wiedział i nie mógł wiedzieć, że w ramach danej transakcji dostawca dopuścił się przestępstwa lub że inna transakcja wchodząca w skład łańcucha dostaw, wcześniejsza lub późniejsza w stosunku do tej, której dokonał ów podatnik, została zrealizowana z naruszeniem przepisów o VAT.

Według NSA, jeśli faktury dokumentują rzeczywiste zdarzenia mające miejsce w obrocie gospodarczym, zrealizowane przez istniejący, konkretny podmiot, wystawiający faktury, nie można zarzucić im, że są niezgodne z rzeczywistością w zakresie tych elementów faktycznych, które są istotne dla powstania i realizacji przez podatnika prawa do odliczenia. W takiej sytuacji działania podatnika nie mogą zostać uznane jako działania podejmowane w złej wierze.

Niemniej NSA podkreślił, że ochrona podatnika, wynikająca z przedstawionego wyżej orzecznictwa TSUE, przestaje obowiązywać od momentu, w którym podatnik ten uzyskał informację o nierzetelności swojego kontrahenta. W konsekwencji faktury VAT wystawione przez kontrahenta podatnika po tej dacie, nie powinny już stanowić podstawy do odliczenia podatku naliczonego z nich wynikającego.

2. Interpretacje podatkowe

Brak sprzedaży opodatkowanej a raport fiskalny dobowy

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług podatnicy dokonujący sprzedaży na rzecz osób fizycznych nieprowadzących działalności

gospodarczej oraz rolników ryczałtowych są obowiązani prowadzić ewidencję obrotu i kwot podatku należnego przy zastosowaniu kas rejestrujących. Na podstawie par. 6 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 14 marca 2013 r. w sprawie kas rejestrujących podatnicy prowadząc ewidencję sporządzają raport fiskalny dobowy po zakończeniu sprzedaży za dany dzień, nie później jednak niż przed dokonaniem pierwszej sprzedaży w dniu następnym. Jak stwierdził Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy w interpretacji indywidualnej z dnia 9 kwietnia

2015 r. (ITPP1/4512-92/15/AJ), podatnik nie ma obowiązku sporządzenia raportów fiskalnych dobowych w dniach, w których nie wystąpiła sprzedaż podlegająca obowiązkowi ewidencji przy użyciu kasy rejestrującej. Nie ma on także obowiązku sporządzania raportów fiskalnych miesięcznych w miesiącach, w których nie wystąpiła sprzedaż podlegająca obowiązkowi ewidencjonowania przy zastosowaniu kasy rejestrującej. Podsumowując, w przypadku braku sprzedaży w danej dobie podatnik nie jest obowiązany do sporządzania raportu fiskalnego dobowego.

INFORMACJE DLA PŁATNIKÓW ZUS

Diety z tytułu zagranicznej podróży służbowej

Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie w interpretacji indywidualnej z dnia 12 kwietnia 2016 r., sygn. IPPB4/4511-53/16-4, stwierdził że diety z tytułu zagranicznej podróży służbowej, jakie obcokrajowcy odbywają do Polski, korzystają ze zwolnienia od podatku do wysokości określonej zagranicznymi przepisami.

Sprawa dotyczyła zwolnienia z opodatkowania diet otrzymanych od czeskiego pracodawcy. Chodziło o obywatela Estonii zatrudnionego na podstawie umowy o pracę przez czeskiego pracodawcę zgodnie z czeskim prawem. Miejscem wykonywania pracy jest Tallin (Estonia). Pracownik jednak w związku z pełnieniem obowiązków służbowych jest oddelegowany do świadczenia pracy m.in. na terytorium Polski. Świadczenie w Polsce należy traktować więc jako zagraniczną podróż służbową. Z tytułu podróży służbowej pracodawca wypłaca pracownikowi diety w wysokości 35 EUR za dobę (zgodnie z czeskimi przepisami). Wysokość tej diety przekracza więc kwotę, jaka obowiązuje w Polsce (30 zł).

W związku z powyższym pracownik wystąpił do organu z następującym pytaniem: do jakiej wysokości otrzymane diety podlegają zwolnieniu z podatku dochodowego od osób fizycznych?

W ocenie pracownika diety otrzymywane od pracodawcy z tytułu podróży służbowych powinny podlegać zwolnieniu przedmiotowemu do wysokości kwoty w podróży zagranicznej określonej przez czeskie przepisy (35 EUR za dobę). Zdaniem pracownika w celu ustalenia wysokości stawki diety należy zastosować przepisy

zagraniczne regulujące wysokość tych stawek, a nie przepisy obowiązujące na gruncie prawa polskiego. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej nie przewidywało bowiem sytuacji, gdy zagraniczna podróż służbowa odbywa się na terytorium Polski. Polskie rozporządzenie nie przewidywało kwoty diety z tytułu takiej podróży.

Kwotę taką określili natomiast czeskie przepisy, zgodnie z którymi pracownikowi przysługuje dieta w wysokości 35 EUR za dobę. Natomiast przepis art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. a) ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych odwołuje się do odrębnych ustaw lub przepisów wydanych przez ministra właściwego do spraw pracy. Sformułowanie „wydane przez ministra właściwego do spraw pracy” nie wskazuje, że chodzi jedynie o polskiego ministra. Oznacza to, że możliwe jest korzystanie ze zwolnienia do wysokości określonej również zagranicznymi przepisami.

Organ zgodził się ze stanowiskiem zajęтым przez pracownika. Zdaniem organu otrzymywane przez estońskiego pracownika od czeskiego pracodawcy diety i inne należności za czas podróży służbowej odbywanej do Polski korzystają ze zwolnienia od podatku na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. a) ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych na zasadach określonych w tym przepisie, tj. do wysokości określonej w czeskich ustawach lub w przepisach wydanych przez właściwego ministra.

DLA ZARZĄDÓW I RAD NADZORCZYCH

Czy przejęcie przez spółkę dominującą spółki spoza podatkowej grupy kapitałowej spowoduje utratę statusu podatkowej grupy kapitałowej?

Zgodnie z art. 1a ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych podatkowa grupa kapitałowa jest podatnikiem, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

1) podatkową grupę kapitałową mogą tworzyć wyłącznie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością lub spółki akcyjne, mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli:

- przeciętny kapitał zakładowy, określony w sposób, o którym mowa w ust. 2b, przypadający na każdą z tych spółek, jest nie niższy niż 500 000 zł,
- jedna ze spółek, zwana dalej „spółką dominującą”, posiada bezpośredni 75% udział w kapitale zakładowym lub w tej części kapitału zakładowego pozostałych spółek, zwanych dalej „spółkami zależnymi”, która na podstawie przepisów o komercjalizacji i prywatyzacji nie została nieodpłatnie lub na zasadach preferencyjnych nabyta przez pracowników, rolników lub rybaków albo która nie stanowi rezerwy mienia Skarbu Państwa na cele reprivatyzacji,
- spółki zależne nie posiadają udziałów w kapitale zakładowym innych spółek tworzących tę grupę,
- w spółkach tych nie występują zaległości we wpłatach podatków stanowiących dochód budżetu państwa;

2) umowa o utworzeniu podatkowej grupy kapitałowej, zwana dalej „umową”:

- została zawarta przez spółkę dominującą i spółki zależne, w formie aktu notarialnego, na okres co najmniej 3 lat podatkowych,
- została zarejestrowana przez naczelnika urzędu skarbowego;

3) po utworzeniu podatkowej grupy kapitałowej spółki tworzące tę grupę spełniają warunki wymienione w pkt 1 lit. a-c, a ponadto:

- nie korzystają ze zwolnień od podatku dochodowego na podstawie odrębnych ustaw,

w przypadku dokonania transakcji, o których mowa w art. 9a ust. 1d, z podmiotami, o których mowa w art. 11, niewchodzącymi w skład podatkowej grupy kapitałowej, nie ustalają lub nie narzucają warunków różniących się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne podmioty;

4) podatkowa grupa kapitałowa osiągnie za każdy rok podatkowy udział dochodów, określonych zgodnie z art. 7 ust. 1, w przychodach – w wysokości co najmniej 2%.

Natomiast w myśl art. 1a ust. 10 tejże ustawy, w przypadku gdy w okresie obowiązywania umowy wystąpią zmiany w stanie faktycznym lub w stanie prawnym skutkujące naruszeniem warunków uznania podatkowej grupy kapitałowej za podatnika podatku dochodowego, dzień poprzedzający dzień wystąpienia tych zmian, z zastrzeżeniem ust. 12, jest dniem, w którym następuje utrata przez podatkową grupę kapitałową statusu podatnika oraz koniec jej roku podatkowego. Dzień wystąpienia zmian, o których mowa w zdaniu pierwszym, jest pierwszym dniem roku podatkowego spółek, które przed tym dniem tworzyły podatkową grupę kapitałową. Przepis art. 8 ust. 3 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

W związku z powyższym powstały wątpliwości, czy przejęcie przez spółkę dominującą spółki spoza podatkowej grupy kapitałowej spowoduje utratę statusu podatkowej grupy kapitałowej. W kwestii tej wypowiedział się Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej w interpretacji indywidualnej z dnia 13 marca 2018 r. (0111-KDI-B1-3.4010.37.2018.1.JKT), w której to stwierdzono, że: „Zgodnie z art. 491 § 1 ustawy z 5 września 2000 r. kodeks spółek handlowych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1777 z późn. zm., dalej: „ksh”), spółki kapitałowe mogą się łączyć między sobą oraz ze spółkami osobowymi; spółka osobowa nie może jednakże być spółką przejmującą albo spółką nowo zawiązaną.

Zgodnie z art. 492 § 1 pkt 1 ksh, połączenie może być dokonane przez przeniesienie całego majątku spółki (przejmowanej) na inną spółkę (przejmującą) za udziały lub akcje, które spółka przejmująca wydaje wspólnikom spółki przejmowanej (łączenie się przez przejęcie). Spółka przejmowana, w dniu wykreślenia z rejestru

zostaje rozwiązana. Połączenie, zgodnie z art. 493 § 2 ksh, następuje z dniem wpisania połączenia do rejestru właściwego według siedziby, odpowiednio spółki przejmującej albo spółki nowo zawiązanej (dzień połączenia).

Natomiast zasada sukcesji generalnej wyrażona została w przepisach ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz 201 z późn. zm., dalej: „Ordynacja podatkowa”). Zgodnie z art. 93 § 2 ustawy Ordynacja podatkowa, osoba prawna łącząca się przez przejęcie z inną osobą prawną wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki podmiotu przejmowanego.

Oznacza to, że Spółka przejmująca kontynuuje działalność Spółki przejmowanej i w ramach tej kontynuacji przysługują jej, co do zasady, te same prawa i obowiązki,

które przysługiwały Spółce przejmowanej. Jednocześnie, ustaje byt prawny Spółki przejmowanej, która jest wykreślana z właściwego rejestru.

Odnosząc cytowane powyżej przepisy do przedstawionego we wniosku zdarzenia przyszłego stwierdzić należy, że połączenie spółki tworzącej PGK ze spółką spoza PGK, w ramach którego spółka tworząca PGK będzie spółką przejmującą, nie spowoduje utraty przez PGK statusu podatnika podatku dochodowego od osób prawnych o ile połączenie to nie spowoduje naruszenia warunków, o których mowa w art. 1a ust. 2 updog.

Reasumując należy stwierdzić, że przejęcie przez jedną ze spółek wchodzących w skład podatkowej grupy kapitałowej spółki spoza grupy nie skutkuje utratą statusu podatkowej grupy kapitałowej.

PODATKI I OPŁATY LOKALNE

Zwolnienie z podatku od nieruchomości gruntów i budynków we władaniu muzeów rejestrowanych

W wyroku z dnia 5 lutego 2013 r. (sygn. I SA/Gd 1274/12) WSA w Gdańsku wskazał, że zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 7 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zwolnieniem z podatku od nieruchomości objęte są wszystkie grunty i budynki będące we władaniu muzeów rejestrowanych (również nieruchomości oddane przez muzea w posiadanie zależne na podstawie umowy najmu).

W ustawie o podatkach i opłatach lokalnych przewidziano zwolnienie z opodatkowania podatkiem od nieruchomości gruntów i budynków we władaniu muzeów rejestrowanych (art. 7 ust. 1 pkt 7 ustawy). Sąd wskazał w uzasadnieniu wyroku, że zgodnie ze znaczeniem słowa „władanie” opisanym w Słowniku Języka Polskiego pod red. Mieczysława Szymczaka (wyd. PWN), pochodzi ono od rzeczownika władać i oznacza objęcie, zabranie czegoś we władanie, zdobycie władzy nad czymś, możliwość wykonywania nad czymś władzy, możliwość panowania nad czymś. Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych nie zawiera co prawda legalnej definicji „władania”, jednakże w systemie prawa znajdują się przepisy odwołujące się do tego pojęcia. Najpełniej zagadnienie władztwa opisują przepisy prawa cywilnego regulujące kwestie związane z prawem własności. Sąd podkreślił,

że pojęcie władztwa jest nierozdzielnie związane z prawem własności do rzeczy. Własność jest opisywana jako sprawowanie „pełnej władzy” nad rzeczą. Przyjmuje się, że właściciel może z rzeczą czynić wszystko, czego mu prawo nie zabrania, a zatem prawo własności zapewnia właścicielowi dopuszczalną w danych warunkach pełnię władzy względem rzeczy. Zakres władztwa nad rzeczą został określony w art. 140 Kodeksu cywilnego, a z przepisu tego wynika, że uprawnienie do władania rzeczą obejmuje prawo do korzystania z rzeczy i do rozporządzania rzeczą. Zakresem prawa do korzystania z rzeczy objęte jest prawo do jej używania (*ius utendi*), do pobierania pożytków (*ius fruendi*), do pobierania innych dochodów z rzeczy, do przyrostu (*accessio*), do zużycia (*ius abutendi*) i przetworzenia rzeczy. Uprawnienie właściciela do rozporządzania rzeczą obejmuje z kolei uprawnienie do przeniesienia prawa własności, jego obciążenia i zniesienia prawa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd przyjął, że pojęcie władania użyte przez w art. 7 ust. 1 pkt 7 ustawy należy rozumieć w sposób szeroki. Władaniem w rozumieniu tego przepisu będzie zatem sprawowanie władztwa jako szeroko rozumianego prawa do korzystania z rzeczy i rozporządzania rzeczą. Pojęcia tego nie można przy tym ograniczać wyłącznie do sprawowania fizycznego władztwa nad rzeczą, sprawowania nad nią bezpośredniej pieczy i kontroli. Takiemu rozumieniu przepisu art. 7

ust. 1 pkt 7 ustawy sprzeciwia się w ocenie Sądu to, że oddanie rzeczy innemu podmiotowi na podstawie stosunku obligacyjnego (np. umowy najmu), nie prowadzi do utraty władania rzeczą. Prowadzi to do wniosku, że zwolnieniem z podatku od nieruchomości objęte są wszelkie nieruchomości budynkowe i gruntowe, nad którymi władztwo (w szerokim tego słowa znaczeniu) sprawuje muzeum rejestrowane. Nie można zatem uznać za prawidłowe twierdzenia, jakoby władanie gruntami i budynkami w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 7 ustawy ograniczało się wyłącznie do wykonywania władztwa nad rzeczą w określonym celu w związku z wykonywaniem przez muzea ich statutowej działalności.

Podsumowując, Sąd wskazał, że wnioski wypływające z wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej pozwalają przyjąć, że zwolnieniem z podatku od nieru-

chomości na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 7 ustawy objęte są wszystkie grunty i budynki będące we władaniu muzeów rejestrowanych, przez co należy rozumieć także te nieruchomości, które zostały oddane przez muzea rejestrowane w posiadanie zależne, na podstawie zawartej umowy najmu (zawarcie umowy najmu prowadzi co prawda do ograniczeń w zakresie swobodnego korzystania z nieruchomości, nie skutkuje jednak utratą władztwa nad rzeczą w sposób, który uzasadniałby stwierdzenie, że nieruchomość przestała być we władaniu muzeum rejestrowanego). W uzasadnieniu podkreślono, że tylko takie rozumienie przepisu art. 7 ust. 1 pkt 7 ustawy pozostaje w zgodzie z celem wprowadzenia tej regulacji prawnej, istotą i zakresem władztwa jakie przysługuje podmiotowi uprawnionemu i w końcu ze znaczeniem tego słowa nadanym mu przez reguły języka polskiego.

KONTAKT

W przypadku zainteresowania powyższymi informacjami i ich wpływem na państwa działalność, prosimy o kontakt:

Agata Strocka

Konsultant podatkowy

tel. (22) 517 30 69

agata.strocka@isp-modzelewski.pl

OFERTA AUDYT

Od dnia 1 stycznia 2017 r. podwykonawcy robót budowlanych wymienionych w załączniku nr 14 do ustawy o podatku od towarów i usług po raz pierwszy w historii masowo przestaną płacić VAT będąc zmuszeni wnioskować do urzędów skarbowych o zwrot podatku naliczonego. Powodować to będzie konieczność przeprowadzania natychmiastowych kontroli podatkowych przez właściwe organy, w tym przez nowe organy celno-skarbowe, które obejmą zarówno podatników składających deklaracje z kwotą zwrotu różnicy podatku, jak i ich dostawców (hurtownie materiałów budowlanych).

Podatnicy składający deklaracje ze zwrotem podatku naliczonego muszą więc podjąć niezbędne działania mające na celu zmniejszenie ryzyka wynikającego z wadliwego ich sporządzenia oraz popełnionych błędów w ewidencjonowaniu i dokumentowaniu tego podatku. Zwłaszcza wobec wejścia w życie nowych przepisów związanych z używaniem nierzetelnych faktur VAT.

Instytut Studiów Podatkowych od wielu lat świadczy usługi związane z audytem podatkowym, a zwłaszcza weryfikacji ewidencji i deklaracji VAT-7 i VAT-7K przed ich złożeniem przez podatników. W związku z powyższym oferujemy usługę weryfikacji okresowej:

- kolejnych deklaracji podatkowych (podatek należny i podatek naliczony),
 - prowadzonych ewidencji dla potrzeb sporządzenia tych deklaracji,
 - posiadanych dokumentów źródłowych za dany okres podatkowy
- celem uniknięcia ryzyka odpowiedzialności podatkowej, karnoskarbowej i karnej.

Ta weryfikacja będzie następowała **każdorazowo przed złożeniem poszczególnych deklaracji** przez podatnika. Usługa weryfikacji może być prowadzona w siedzibie podatnika, obsługującym je biurze rachunkowym lub na podstawie dokumentacji przekazanej w formie elektronicznej. Czas realizacji od 3 do 5 dni w zależności od ilości dokumentów. Cena usługi uzależniona jest od pracochłonności, a zwłaszcza ilości audytowanych dokumentów.

W przypadku pytań bądź wątpliwości pozostają do Państwa dyspozycji: Pan Andrzej Sarna, Dyrektor Działu Marketingu, tel. 22 517 30 86, andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl, Pani Agata Strocka, starszy specjalista w Dziale Audytu Podatkowego, tel. 22 517 30 69, agata.strocka@isp-modzelewski.p oraz Pani Katarzyna Wawrzonkiewicz, specjalista w Biurze Obsługi Polis Podatkowych, tel. 22 517 30 76, katarzyna.wawrzonkiewicz@isp-modzelewski.pl.

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy sp. z o.o.

Zarząd		Działy
<p>prof. dr hab. Witold Modzelewski prezes zarządu radca prawny doradca podatkowy nr 00001 tel. 22 517 30 60, 501 01 01 08 e-mail: witold.modzelewski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Renata Janiec-Modzelewska wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 00777 tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855 e-mail: renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl</p> <p>Jerzy Bielawny wiceprezes zarządu doradca podatkowy nr 01079 tel. 22 517 30 60, 602 652 955 e-mail: jerzy.bielawny@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dyrektor Generalny do spraw Doradztwa Podatkowego Mariusz Unisk tel. 22 517 30 94, 501 603 910 e-mail: maiursz.unisk@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dyrektor Generalny do spraw Postępowania Podatkowych Jacek Aninowski tel. 22 517 30 87 e-mail: jacek.aninowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Departament Prawny Jacek Pyssa tel. 22 517 30 67, 501 455 500 e-mail: jacek.pyssa@isp-modzelewski.pl</p> <p>Biuro Obsługi Sporów Podatkowych Katarzyna Wawrzonkiewicz dyrektor biura tel. 22 517 30 76 e-mail: biuro.obslugi@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Dział Edukacji Jarosław Skonecki dyrektor tel. 22 517 30 60 wew. 215, 601 365 765 e-mail: jaroslaw.skonecki@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Marketingu Andrzej Sarna dyrektor tel. 22 517 30 86, 501 603 907 e-mail: andrzej.sarna@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Wydawnictw Robert Fajkowski kierownik tel. 22 517 30 60 wew. 141 e-mail: robert.fajkowski@isp-modzelewski.pl</p> <p>Dział Audytu Podatkowego Agata Strocka konsultant podatkowy, główny specjalista w dziale audytu podatkowego tel. 22 517 30 69, 501 134 269 e-mail: agata.strocka@isp-modzelewski.pl</p>

Instytut Studiów Podatkowych Modzelewski i Wspólnicy - Audyt sp. z o.o.

Siedziba	Zarząd	
<p>ul. Kaleńska 8 04-367 Warszawa tel. 22 517 30 70 fax. 22 517 30 71 e-mail: audyt@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Renata Janiec-Modzelewska Prezes Zarządu Doradca Podatkowy Nr wpisu 00777</p> <p>Jarosław Stefaniak Wiceprezes Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 10832</p>	<p>Beata Pytkowska Członek Zarządu Biegły Rewident Nr ew. 12391</p>

Departamenty

Departament Audytu Finansowego

Jarosław Stefaniak
Kierownictwo Departamentu
Biegły Rewident nr ew. 10832
tel. 22 517 30 70 wew. 203, 504 403 041
e-mail: jaroslaw.stefaniak@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Finansowo-Księgowej

Elżbieta Cajs
Kierownictwo Departamentu
Certyfikat Księgowy nr ew. 7367/2004
tel. 22 517 30 70 wew. 233, 506 067 205
e-mail: elzbieta.cajs@isp-modzelewski.pl

Departament Obsługi Kadrowo-Płacowej

Alicja Antos
Kierownictwo Departamentu
tel. 22 517 30 70 wew. 238, 501 603 907
e-mail: alicja.antos@isp-modzelewski.pl

Departament Doradztwa Podatkowego

Renata Janiec-Modzelewska
Kierownictwo Departamentu
Doradca Podatkowy nr ew. 00777
tel. 22 517 30 70 wew. 105, 601 225 855
renata.janiec-modzelewska@isp-modzelewski.pl

Oddziały Instytutu Studiów Podatkowych

Oddział Małopolski	Oddział Śląski	Oddział Wielkopolski
<p>Ul. Gertrudy 7/12 31-046 Kraków tel. 12 429 24 01 fax 12 423 23 00 e-mail: biuro.krakow@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Jordana 7B 40-056 Katowice tel. 32 259 71 50 fax 32 253 99 89 e-mail: biuro.katowice@isp-modzelewski.pl</p>	<p>Ul. Wiślana 53 60-401 Poznań tel. 61 843 09 21/22 tel./fax 61 848 33 48 e-mail: biuro.poznan@isp-modzelewski.pl</p>